

ἐχθρικής ἐπιθέσεως, τὰ διάφορα Σώματα τοῦ ἤρ-
χισαν περὶ τὴν ὀγδόην μόνον ὥραν τῆς πρωίας
νὰ ἐκκινῶσιν ἐκ τῶν καταλισμῶν καὶ νὰ πο-
ρευῶνται πρὸς τὰς νέας θέσεις. Ἡ συνέπεια τού-
του ἦτο, ὅτι οὐκ ὀλίγα στρατεύματα πολὺ ἀργὰ
πρὸς τὴν μεσημβρίαν μόνον εἰσῆλθασαν εἰς τὰ
προσδιορισθέντα δι' αὐτὰ μέρη καὶ χωρία, καὶ
ὅτι ἕτερα στρατεύματα εὐρίσκοντο ἤδη εἰς χεῖ-
ρας μετὰ τοῦ ἐχθροῦ, ὅτε ἡ νέα διαταγὴ τὰ ἀνε-
καλεσε πρὸς κατοχὴν τῶν ὀπισθεν κειμένων ὑψώ-
ματων. Ἐπίσης πάντες οἱ σωματάρχαι δὲν ἐν-
νόησαν ἀκριβῶς κατὰ λέξιν τὴν διαταγὴν τοῦ
Βένεδεκ τὴν λέγουσαν νὰ κατέχωσι τὰ ὑψώματα
καὶ νὰ ἐγκαταλείψωσι ἐπομένως ἀμαχῆται εἰς
τὸν ἐχθρὸν τὴν πρὸ αὐτῶν ἐκτεινομένην ἐπίπε-
δον κατωφέρειαν. Εἰς ἀντίθεσιν πρὸς τοῦτο ὁ
στρατηγὸς Γάβλεντς ἀφῆκε μίαν μόνον ἐκ τῶν
ταξιαρχῶν του ὡς ἐφεδρείαν ἐπὶ τοῦ ὑψώματος
τοῦ Λαγγενρόφ, μετὰ τῶν λοιπῶν δὲ κατέλαθε
τὰ κάτω παρὰ τὴν Βίστριτς κείμενα χωρία Δόα-
λιτς, Δοαλίτσα καὶ Μοκροβοῦς. Παρ' αὐτὸν ὁ
Ἀρχιδουξ Ἐρνέστος εἶχε τοποθετήσει τὴν προ-
τεραίαν δύο ταξιαρχίας παρὰ τὸ Χλοῦμ καὶ τὸ
Λίπα καὶ εἶχε δώσει τὴν ἐντολὴν εἰς τὴν ταξι-
αρχίαν Προχάσα νὰ ὑπερασπίσῃ τὴν γέφυραν
τῆς Σαδόβας, εἰς δὲ τὴν ταξιαρχίαν Ἀππιάνου
νὰ κατέχῃ τὸ Βένατεκ καὶ τὸ δάσος Σβίπ.

Ἀμφοτέραι αὐταί, ὅπως εἶδομεν, εἶχον περιπλα-
κῆ εὐθὺς ἐν ἀρχῇ εἰς συμπλοκὴν πρὸς πρωσικὰ
ἀποσπάσματα· εἰς ἀφορτῶν λοιπὸν ἐστοίχισε
μέγαν κόπον καὶ βαρείας ἀπωλείας νὰ διακόψω-
σιν νῦν τὴν διαταγὴν τοῦ Βένεδεκ τὴν μάχην καὶ
νὰ ὑποχωρήσωσι πρὸς τὰ ὑψώματα τοῦ Λίπα.
Τὸ χεῖριστον ὅμως συνέβη ἐπὶ τοῦ δεξιοῦ κέρα-
τος. Ὅτε οἱ Κόμητες Φέστιτιτς καὶ Θοῦν παρε-
τήρησαν τὰς προσδιορισθείσας εἰς αὐτοὺς θέσεις
τῶν ἐπιπέδων λόφων ὀπισθεν τοῦ Νέδιελιστ καὶ
ἐντὸς τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀλβεως, ἦσαν τῆς γνώ-
μης, ὅτι οὗτοι κατοπτρεύονται καὶ δεσπόζονται
ὑπὸ τῶν ἀντικρῶ κειμένων ὑψωμάτων καὶ ὅτι τὰ
ὑψώματα ταῦτα ἀποκόπτουσι πᾶσαν θέαν πρὸς
τὴν πρὸ αὐτῶν χώραν, ἔλλειψις, ἣτις εὐκόλως ἠ-
δύνατο νὰ θεραπευθῆ εὐθὺς διὰ τῆς τοποθετήσε-
ως ἰλῶν τινῶν παρὰ τὸ Ὀρσένοβες. Προσθετέον
δ' ἔτι, ὅτι ἡ ταξιαρχία Βράντενσταϊν τοῦ 4. σώ-
ματος εἶχε προπέμψει τὴν προτεραίαν τὰς ἐμ-
προσθοφυλακὰς τῆς μέχρι τοῦ δάσους τοῦ Σβίπ
καί, ὡς ὁ Ἀππιάνος, εἶχε συνάψει ἤδη μετὰ τῆς
προτοπορείας τοῦ Φράνσεκι τὴν συμπλοκὴν, ἣν
ὁ Φέστιτιτς ἐνόμιζε λυσιτελεῖ νὰ ὑποστηρίξῃ.

Ἐνὶ λόγῳ, οἱ δύο Κόμητες ἔλαβον τὴν ἀπόφασιν,
ἐναντίον τῶν διαταγῶν τοῦ Βένεδεκ, νὰ ἐγκατα-
λείψωσι τὴν πέραν τοῦ Νέδιελιστ θέσιν, ἣτις
ἐφάνετο εἰς αὐτοὺς ἀθλία, καὶ νὰ ὀδηγήσωσι τὸ
μὲν 4. Σῶμα ἐπὶ τοῦ ὑψώματος τοῦ Μάσλοβετ,
τὸ δὲ 2. εἰς τὴν κατωφέρειαν τοῦ Ὀρσένοβες, νὰ

στρέψωσιν ἐκεῖ τὸ μέτωπον πρὸς δυσμὰς καὶ νὰ
συμμεθέξωσι τῆς μάχης κατὰ τοῦ Πρίγκηπος Φρει-
δερίκου Καρόλου. Διὰ τῶν μέτρων τούτων φυσικῶ
τῷ λόγῳ ὀλόκληρον τὸ σχέδιον τῆς μάχης
τοῦ Βένεδεκ ἀνετρέπη ῥιζικῶς, ἡ ἐπίθεσις κατὰ
τοῦ Φρειδερίκου Καρόλου ἤρχισε προῶρως καὶ
διὰ τὴν εἰσβολὴν τοῦ Διαδόχου ἠνοίχθησαν πᾶ-
σαι αἱ θύραι.

[Ἐπειτα συνέχεια]

ΖΑΝΟΣ ΧΑΡΙΣΗΣ

Διήγημα

[Συνέχεια ἴδε σελ. 19]

Παράξενη σύμπτωσης! Δυὶ τρεῖς μέρες κατόπι
ἦλθε καὶ μιὰ πρόσκλησις ἀπ' τὴν καστανομάτα!
Ἐδῖνανε χορὸ. Ὁ Ζάνος, ἂν καὶ ἐκπλακεύθηκε
λιγάκι, ὁ νοῦς του τῶρα ἦταν ἄλλου. Ἐκάθισε
κ' ἔγραψε πῶς ἦταν ἀδιάθετος.

— Ἴσως δίνω, ἔλεγε, μιὰ κλωτζίττα τῆς Τύ-
χης, μὰ ἔχω μαζί μου τὴν ἀγάπη, τὴν ἀληθινὴ
ἀγάπη.

Ἐπιλοποροῦσε τώρα. Ἐπειτα τὸ δικό του τὸ
εἶχε, καὶ δὲν τὸν ἔβλαπτε μιὰ τέτοια φιλοσοφία.

Ὁ χειμῶνας ἐκεῖνος ἐπέρασε ἥσυχα καὶ εὐτυ-
χισμένῳ ὁ Ζάνος καὶ ὁ Κομνηνὸς ἦτανε περιζή-
τητοι, — καλῆς πάστας παιδιὰ, ἔλεγε ὁ κόσμος —
μὰ προτιμοῖσανε τὴ μοναχικὴ ζωὴ τους. Ἐπειτα
ὁ Κομνηνὸς δὲν ἐσκοτιζότανε πολὺ γιὰ τὸν κό-
σμο. Αὐτὸς ἄμα εἶχε ῥίζες καὶ βότανα νὰ σα-
λίξῃ, δὲν ἤθελε τίποτε ἄλλο. Ὁ Ζάνος πάλι
ἄμα ἐλάβαινε ἓνα γράμμα ἀπ' τὴ μικρούλα του
ἄρχιζε νὰ μετρᾷ τὲς μέρες, — πότε θάλλῃ καὶ
τὸ ἄλλο! Καὶ κάθε βράδυ, σὺν ἔπαυε τὴ μελέτη
του, ἀνοίγε τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς καὶ τὸ
ζαναδιάβαζε. Καμμιά φορὰ τὰ ἀντέγραφε καὶ
γιὰ τὴ γρηά του γιὰ νὰ καμαρώσῃ κ' ἐκεῖνη τὸ
θησαυρὸ ποῦ τῆς ἐτοίμαζε γιὰ τὸ σπῆτι τῆς, καὶ
νὰ δῆ τί πλουσιοπάροχα θ' ἀνταμειφθῆ ποῦ ἀπο-
κόπησε νὰ πῆ τὸ ναὶ στὴν πρώτη καὶ ὕστερη
ἀγάπη του.

Ἀπὸ μῆνα σὲ μῆνα ὁ Ζάνος παρατηροῦσε μιὰ
πρόσοδο στὸ χαρὰκτῆρα τῆς μικρούλας του. Τὸ
κορίττι γινότανε σιγὰ σιγὰ γυναίκα. Τὸ ἔβλεπε
τὸ αἰσθανότανε, τὸ καμάρωνε.

— Γιὰ κύτταξε δῶ, ἔλεγε τοῦ Κομνηνοῦ μιὰ
μέρα, νὰ σοῦ γράφῃ καὶ φιλολογικὰ! Πρέπει νὰ
διαβάξῃ πολὺ. Σήμερα μοῦκαμε καὶ στίχους τὸ
τρολλοκόριτσο! Καὶ δὲν εἶνε καὶ ἄσχημοι στίχοι!
Δὲν τῆς ἀρέσει, λέγει, ἡ «λογιοτατίστικη» ποιή-
σι. Τῆς θυμίζουσι τὰ ψεύτικα λουλούδια τοῦ κα-
πέλλου τῆς! Προτιμᾷ τὰ φρέσκα, τ' ἀληθινὰ
λούλουδα. Καλὰ, κοριτζίτι μου, θὰ κάμουμε χω-
ριὸ μαζί τὸ λοιπὸν! Στὸ ἄλλο γράμμα τῆς μοῦ
ἔγραψε γιὰ τὴ γλωσσά μας. Πῶς τὴ θέλει κι'

αυτή φρέσκη, βουνίσια. Μηγάρ κ' οι βιολέτες στα βουνά δὲν μοσχοβολοῦνε; — ἔ, ὄχι, μάτια μου, καμμιά φορά καὶ στὴν Ἀθήνα μέσα!

Ὁ Κομνηνὸς τᾶκουγε αὐτὰ καὶ φυσικὰ χαμογελοῦσε.

— Αἱ, τοῦλεγε· σοῦφεξε, κατεργάρη. Ὅριστε, ὅλα αὐτὰ εἶνε τύχη. Μὰ ἂν σοῦβγη καὶ καμμιά ἄσχημη, τί θὰ κάμης;

— Ἐγὼ ἄσχημη γυναῖκα μὲ τέτοια ψυχὴ δὲν εἶδα ἀκόμα. Ἐσὺ ἂν εἶδες δὲν ξέρω. «Ὅσα ἡ ψυχὴ τοιαύδε καὶ ἡ μορφή.» Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀρχὴ μου, καὶ πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἀρχὴ εἶμαι ἑτοιμὸς νὰ ζήσω ἢ νὰ ποθάνω.

Τὴν ἀνοίξει τὴν ἐπεράσανε κι' αὐτὴ ὥραϊα. Τὸ καλοκαίρι ἔγινε πάλιν μεγάλο συμβούλιο μεταξύ τους, νὰ πᾶνε ἢ νὰ μὴν πᾶνε στὴν πατρίδα. Τὰ ταξείδια δὲν ἦτανε δύσκολα τώρα. Ἡ ἄποφασίς ὅμως ἔμεινε στὸν Κομνηνὸ κι' ὁ Κομνηνὸς ἀποφάσισε νὰ μὴν πᾶνε. Τρία καλοκαίρια μελέτη θὰ ποῦν ἕνα χρόνον λιγώτερον στὴ ξενιτειά.

Ὁ τρίτος χρόνος ἐπέρασε πειὸ σιγανά, πειὸ ἀνυπόμονα. Ὁ τέταρτος ἀκόμα χειρότερα. Ὁ Ζάνος τώρα ἔπασχε ἀπὸ ἕνα εἶδος ψυχικὸ πυρετό. Δὲν ἔβλεπε τὴν εὐλογημένη ὥρα ποῦ θ' ἀνταμύσει τὴ μικρούλα του. Καὶ ποῦ μικρούλα πειὰ τώρα! Ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια τῆς ἔγραφε ἕνα ἡμερολόγιο. Τί δὲν τῆς εἶπε ἐκεῖ μέσα! Γιὰ νὰ γράψῃ κανεῖς ἕνα τέτοιο βιβλίο ἀξίζει ν' ἀγαπήσῃ μιὰν ἀγνώριστη κόρη.

Ἐφθασε ὁ τελευταῖος μῆνας. Ἐχουσόδεσε ἕνα τόμο, τὸ ἡμερολόγιό του, κι' ἄλλον ἕνα τὰ γράμματα τῆς μικρούλας. Ἡ ἐξετάσις πῆγαν περίφημα.

«Σὲ εἶδα, τοῦ ἔγραφε ἡ μικρούλα, σὲ εἶδα σὰν ἔθγαινες σωστὸς γιατρός μὲ τὸ δίπλωμα. Ὑπεροφανεύθηκα σὰν νᾶμουν ἀπὸ τώρα γυναϊκά σου! Πῶς ἐκρατήθηκα καὶ δὲν ἔτρεξα νὰ σὲ φιλήσω! Μὲ βάσταξε ἡ μητέρα μου. Ἐγὼ τώρα ποῦ ἔξῃ μῆνες κ' ἐδῶ δὲν ἔχω πειὰ μαθήματα, εἰτοίμαξα τὰ—προικιά μου! Τί καλὴ νησιώτισσα θὰ σοῦ γείνω!

» Ὑ.Γ. ἐφύλαξα ἕνα δυὸ μέρες· αὐτὸ τὸ γράμμα γιὰ νὰ σοῦ ἐκθέσω ὅλα τὰ σχέδιά μας. Ἀποφασίσαμε νὰ γείνη ἢ ἂν τὰ μωσι στὴν πατρίδα. Νὰ μὲ γνωρίσῃ πρῶτα ἡ μητέρα σου καὶ νὰ μὲ δώσῃ ἐκείνη στὴν ἀγκαλιά σου. Ἐγὼ εἶπα: ὄχι· ποῦ νὰ περιμένω πάλι τόσες μέρες! Ὁ πατέρα καὶ ἡ μητέρα ἐπέμεναν. Σὰν ἐσυλλογίσθηκα πῶς χωρὶς ἐκείνους δὲν θὰ σ' ἔβλεπα ποτὲς στὴ ζωὴ μου, ἔσφιξα τὴν καρδιά μου καὶ εἶπα: ἄς γείνη κι' αὐτό. Τὸ ξέρω πῶς θὰ στενοχωρηθῆς. Ὑπομονή, ἀγάπη μου, κάμε μονάχα γλήγορα καὶ θὰ μὰς εὔρης ὅλους μέσα στὸ σπίτι σου. Ἐμεῖς φεύγομε ἀπόψε· τὸ ἄλλο βαπόρι φεύγει μεθαύριο. Κύτταξε νὰ μὴ τὸ χάσῃς· καλὴ ἀντάμωσι.»

Τὸ βαπόρι ἄραξε στὸ λιμένα, καὶ ὁ Ζάνος καὶ Κομνηνὸς ἦτανε οἱ πρῶτοι ποῦ πηδήσανε στὴ βάρκα. Ἦτανε νύχτα, καὶ πρὶν νὰ τὸ πάρουνε εἶδησι στὸ χωριὸ — μιὰν ὥρα μακρὰ ἀπ' τὴ σκάλα, οἱ δυὸ ταξειδιῶτες χτηπούσανε τὴν ἀυλοθουρα τῆς Χαρίσαινας. Ἐπῆγε καὶ ἀνοίξε ἡ ἴδια. Ὁ Ζάνος μένει ἄφωνος γιὰ μερικὲς στιγμὲς μέσα στὴν ἀγκαλιά της, κ' ἔπειτα ρίχτει μιὰ ματιὰ γύρω του.

— Πῶς ἄλλαξες, παιδί μου! Ἀμὲ ὁ Κομνηνός! αἱ, τί κάθεσαι; τρέχα νὰ δῆς τὴν καυμένη τὴ μάνα σου. Πᾶμε ὅλοι μας. Ἐκεῖ εἶνε καὶ ἡ νύφη καὶ οἱ συμπεθέροι. Ὅλο τὸ χωριὸ ἔχει νὰ κἀνὴ μαζί τους.

Ὁ Ζάνος ἀνέσανε σὰν τᾶκουσε. Ἦτανε λοιπὸν ἀληθινὸ ἐκεῖνο τὸ ὄνειρο. Ἡ μικρούλα δὲν ἦτανε παιγνίδι τῆς φαντασίας. Ἦλθαν λοιπὸν μὲ τὸ ἄλλο βαπόρι καὶ τώρα πρέπει νὰ περνοῦν τὴ βραδυὰ στοῦ Γιατροῦ. Ἴσια λοιπὸν ὅλοι στοῦ Γιατροῦ.

Ὁ πηγαϊμὸς τους ἦτανε ἕνα νυχτερινὸ πανηγύρι· τί χαρὲς, τί φωνές, τί γέλια!

Ἐμπῆκανε μέσα στὴν αὐλή, τρέχει ἡ Βερνίκαινα ἔξω ν' ἀγκαλιάσῃ τὸν Κομνηνὸ τῆς, φωνάζει κι' ἀπὸ μέσα τὸ κελῶς ὀρίσατε ὁ Γεροβερνίκης, ποῦ εἶχε τώρα ῥεμματισμοὺς καὶ δὲν μπορούσε νὰ σηκωθῆ.

— Ἀμὲ ἡ Χρυσούλα; λέγει ὁ Ζάνος.

Δὲν ἐπῆγε ἡ γλωσσά του νὰ πῆ κανένα ἄλλο ὄνομα, καὶ ῥωτοῦσε γιὰ τὴ Χρυσούλα. Σὰν νᾶλεγε: ποῦ εἶνε αὐτὲς ἡ σουσουράδες. Πρέπει νὰ τρέξανε νὰ στολισθοῦν ἡ μαργιόλες.

— Ἐρχονται, ἔρχονται! Ἐφώναξε ὁ γέροβερνίκης. Καὶ ἔξαφνα παρουσιάζεται ἡ Χρυσούλα στὸ κατώφλιο, κοπέλλα λυγερὴ καὶ ὀλόχαρη, νησιώτικη μορφή μ' εὐρωπαϊκὴ χάρι. Αὐτὴ δὲν μπορούσε νᾶνε ἡ Χρυσούλα· μήπως νᾶτανε ἡ «μικρούλα»; ἀνετρίχιασε ὁ Ζάνος ἀπ' τὴ χαρὰ σὰν τὸ συλλογίσθηκε. Τὴν ἴδια στιγμὴ τοῦ σφουρίζει καὶ ἡ μάνα μέσα στ' αὐτὴ:

— Αὐτὴ εἶνε ἡ νύφη, ἡ μικρούλα σου!

Ὁ Ζάνος ἔτρεξε σὰν τρελλὸς καὶ τὴν καταφίλησε. Ἐπειτα τὴν βλέπει πάλι στὸ πρόσωπο, τὴν καλοκυττάζει κρατῶντας τὸ χέρι της, καὶ καὶ ποῦ γύρευε νὰ τῆς μιλήσῃ, τραβάει αὐτὴ μιὰ χρυσὴ ἀλυσίδα ποῦ εἶχε στὸν ἄσπρο λαιμὸ τῆς καὶ βγάζει μὲς ἀπ' τὰ στήθια της τὸ σταυρὸ τῆς μάνας του. Τότε πειὰ δὲν ἔμεινε καμμιά ἀμφιβολία. Ἐκεῖνη ἦτανε, ἐκεῖνη, ἐκεῖνη! Τὴν ἔβλεπε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια καὶ μὲ μισοανοιγμένα χεῖλη, σὰν νὰ γύρευε νὰ χορτάσῃ, νὰ σβύσῃ τὴ δίψα ποῦ τὸν βασάνιζε τώρα τέσσερα χρόνια. Καὶ ἔπινε, ἔπινε τὴ φρέσκη μορφή της, καθὼς ποῦ πίνει διψασμένος ταξειδιώτης τὸ κρυσταλλὸ νερὸ μιᾶς βρύσης στὸ δρόμο του.

Ἐπάσχιζε νὰ τῆς μιλήσῃ καὶ δὲν μποροῦσε.
Ἐτρεμε σὰν τὸ ψάρι, — ἐτρέμανε ὄλοι τους.

— Αἶ, φωνάζει ὁ γιατρὸς ἀπὸ μέσα· τί κά-
νετε ; πῶς δὲν μπαίνετε μέσα ;

Ὁ Ζάνος ξυπνάει ἀπ' τὸν νεύρο του, γυρίζει
πρὸς τὴ μάνα του, καὶ τὴ βλέπει καταδκρυ-
σμένη, — ἀπ' τὴ χαρὰ τῆς. Μπαίνουν μέσα ὁ
Κομνηνὸς τρέχει νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι τοῦ γέρου
του, κ' ὕστερα ἀγκαλιάζει καὶ τὴν — Μικρούλα!

Μ' αὐτὸ τὸ ἀγκάλιασμα ἄνοιξε ὁ οὐρανὸς καὶ
τοῦ ἔδειξε τὴ σωστὴ ἀλήθεια τοῦ Ζάνου ! Ἡ μι-
κρούλα λοιπὸν δὲν ἦτανε ἄλλη παρὰ ἡ Χρυσού-
λα ! Ἐμεινε ἀλαλός, ξερός, τὸν ἐπῆρε ἓνα σύν-
νεφο κ' ἔφυγε, δὲν ἐζοῦσε στὸν κόσμο.

— Τώρα πές μου, παιδί μου, ἀν ἀγαπᾷς τὸ
Θεό, ἦτανε τάχα μέσα τὸ νοῦ σου ὠμορφώτερον
ἢ μικρούλα σου; τοῦ λέγει ἡ Χαρίσαινα μ' ἓνα
χαμόγελο γεμῆτο ἀνησυχία.

Ὁ Ζάνος ἐκτάλαβε ἀμέσως τὴ μάνα του,
καὶ τὸ κακὸ ποῦ τὴν ἐβασάνιζε. Μιὰ στιγμή
ἀγωνία, καὶ πέρασαν ὅλα. Ἡ μικρούλα δὲν μπο-
ροῦσε νᾶνε περὶ ὠμορφῆς, περὶ γλυκειᾶ ἀπ' τὴν
κίρην ποῦ χαμογελοῦσε μπροστά του. Ἐπειτα τὰ
γράμματα ἐκείνα ποῖς τᾶγραψε; Ἡ Χρυσούλα.
Αὐτὴ λοιπὸν ἦτανε ἡ Μικρούλα, αὐτὴ ἦτανε ἡ
ψυχὴ ποῦ τὸν ἐμάγευε τόσα χρόνια.

— Ἐχεις δίκαιο μητέρα, ἐψιθύρισε, ἔχεις δι-
καιο. Εἶνε ἄγγελος, εἶνε ἢ μικρούλα μου. Καὶ
τὴν ἐφίλησε στὸ μέτωπο· τὸ φίλημα ἐκείνο ἦταν
ὁ ἀρραβωνιάς τους.

— Αἶ, παιδιά μου, λέγει ὁ γέρο Βερνίκης,
καθίστετε τώρα νὰ ἡσυχάσετε λιγάκι· βλέπετε
ὅλα τελειώσανε κατ' εὐχὴ. Τίποτε δὲν σᾶς ἐμ-
ποδίζει νὰ γενῆτε τὸ περὶ καλότυχο ζευγάρι τοῦ
κόσμου. Τὰ χτήματα εἶνε δικά σας. Ὁ Κο-
μνηνὸς θὰ σᾶς τὰ βάλῃ τώρα ὅλα σὲ τάξι. Αὐτὸς
λέει θ' ἀγοράσῃ ἄλλα δικά του. Πολὺ καλά, ἄμ-
ποτες νὰ ζήσουμε νὰ τὸ δοῦμε κι' αὐτό. Ἐνα
πρᾶγμα μονάχα φοβοῦμαι, Ζάνε μου, πῶς δὲν θᾶ-
χῃς πολὺ ἡσυχία γιὰ τὰς πρώτες χαρὰς τῆς ἀγά-
πης, γιὰτὶ ὅλο μας τὸ χωριὸ πάγει ν' ἀποθάνῃ
ἀπ' τὴν ἀρρώστια. Καὶ δὲν εἶνε κανένας γιατρὸς
τώρα ἐκτὸς ἓνας κομπογιαννίτης. Ὁ γάμος τὴν
Κυριακὴν, αἶ; τί λέτε, Κυρὰ Χαρίσαινα ;

Ἐσυμφωνηθήκανε ὅλα, ἔγεινε ὁ γάμος, καὶ τὴ
Βιβλιοθήκην τοῦ Ζάνου στολίζουσε τώρα τρία
λαμπρὰ χρυσοδεμένα βιβλία. Τόμος πρῶτος, τὰ
γράμματα τῆς Χρυσούλας, Τόμος δεύτερος, τὸ
ἡμερολόγιό του, καὶ Τόμος τρίτος, λευκὸς ἄγρα-
φος σὰν τὰς ἀθῶες καρδιές τους, ποῦ θὰ γραφῇ
μιὰν ἡμέρα ἢ ἱστορία τῆς καλοτυχίης καὶ τῆς
ἀληθινῆς ἀγάπης. ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

Οἱ κάτωθι χαριέστατοι στίχοι ἀνεγνωσθήσαν πρό τινων ἐτῶν ἐν ἀθηναϊκῇ αἰθούσῃ. Φίλος τῆς Ἐστίας ἀποστέλλει νῦν
ἀντίγραφον αὐτῶν, τὸ ὅποιον εὐχαρίστως δημοσιεύομεν.

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ κ. Ἀναγνωστάκης, ἀν δὲν δημοσιεύῃ στίχους, ἔγραψεν ὅμως καὶ γράφει, δωδομένης εὐκαιρίας. Αὐτοὶ
δὲ οἱ σήμερον ἀδιακρίτως πῶς δημοσιεύομενοι προδίδουσι τὴν στιχογραφικὴν δεξιότητά καὶ πείραν αὐτοῦ.

Θὰ ἠυχόμεθα ἐκ τούτων παρακινούμενος ὁ γράψας νὰ δημοσιεύσῃ ἐπὶ τέλους καὶ τὸ μακρότερον καὶ τελειότερον φιλολο-
γικὸν ἀπέρργον του, τὴν ἑμμετρον μεταφράσιν τῆς Μαρίας Στυοῦρατ, ἣν ἀπὸ τόσων ἐτῶν ζηλοτύπως κρύπτει ἐν τῷ
χαρτοφυλακίῳ του. Σ. τ. Ε.

Εἰς τὴν ποιητικὴν ἐσπερίδα

τῆς Κυρίας Β*

Ἐν πρώτοις σᾶς εὐχαριστῶ
δὲν τὼλπιζα μὰ τὸ Χριστὸ
ποτέ μου 'ε τὰ γράματα
νὰ κάμω πάλι μιὰ βοαδεῖά
μὲ τόσο ἐξυπνα παιδιὰ
ποιητικὰ πειράματα.

Εἰς τέτοιαις ὥραις εὐτυχεῖς
τῆς μαραμμένης μου ψυχῆς
ταῖς πίκραις ἐλπίσμονισα·
εἶν' ἢ χαρὰ κοληπτικὴ,
εἶν' ἢ νεότης σπλαγγικὴ,
καλόκαρδῃ γειτόνισα.

Ἐστὶ τὸ φύλλο τὸ ξερό
ἀπὸ μπουκέτο δροσέρο
λίγο νερό δανείζεται,
καὶ γέρονει πάλι μιὰ ματιὰ
'ε τὴν ἀγκαλιά του τὴν πλατεῖα
τὸ ῥόδο καὶ δροσιζεται.

Καὶ τώρα πρέπει καθαρά,
καθὼς ἐπροόδαξ' ἢ κερά,
νὰ σᾶς εἰπῶ πῶς γίνεται
κ' εἶν' ἄλλα μάτια γαλανὰ,
κ' εἶν' ἄλλα τόσο μελανὰ ;
Ἄκούσετε καὶ κρίνετε.

Αὐτὰ τὰ πράγματα, θασοῶ,
εἶν' ἀπ' ἐκεῖνο τὸν καιρό,
ποῦ ὁ κόσμος ἐγεννήθηκε·
ὅταν ὁ Πλάστης μιὰ φορὰ
σαββάτω βοάδῃ 'ε τὰ γερά
'εσπλώθη κ' ἐκοιμήθηκε.

Ἐδιώξε τ' ἄστρα τῆς Λύγης
κ' ἐπέσαν ὅλα κατὰ γῆς
ἀπ' τὸ γαλάζιο δωμά του,
καὶ λύχνους ἰλαροῦ φωτός
εἶχε τὰ μάτια τῆς Νυκτός,
ποῦ ἀγκάλιαζε 'ε τὸ στρώμα του.

Ἐκτοτ' ἐμοίρασε τὴ γῆ
μὲ τὴ σοφίαν του προσταγῇ
ὅς δυὸ μεγάλα κόμματα,
καὶ βασιλεύουν λατρευτὰ
ποτέ τὰ μάτια τ' ἀνοικτὰ,
ποτέ τὰ μαῖτρα χροῶματα.

Ἐκ εἶνα λάμπουν καὶ ἠλιθοῦν
καὶ δὲ κεντάζου καὶ γελοῦν
μαζὶ τῶν χοροατεῦτε·
Ἀὐτὰ δὲ βγάδου τὸ μωροῦδι,
μὰ σοῦ λιγόνου τὴν καρδιά
κ' ἢ γλωσσά σου ἠπεροδέεται.

Α. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΚΗΣ.